

Η ΠΑΡΑΙΤΗ  
ΚΑΙ  
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ.

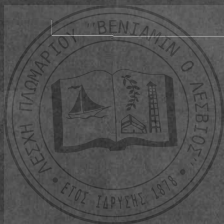
ΥΠΟ  
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,  
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ.

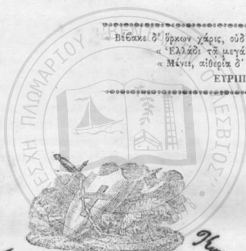
Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ παρὰ τῆς Κατωμαρτίδος.

1849.



Η ΠΑΛΑΙΑ  
ΚΑΙ  
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ,  
ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.



Βίθαι δ' ὄρκιον χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδώς  
« Ἑλλάδι τὰ μεγάλα  
« Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα. »  
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ.

Ευφράτος-

πρὸς τὸν κ. Σ.

Νικολάου Αγγελιδού

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ παρὰ τῇ Καπηκharείᾳ.

1849.



*Handwritten signature*

*Handwritten signature*

*Handwritten signature*



# ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ.

**Α**ἰ ποτὲ ἥρωτόκοι καὶ καλλίπυλοι Ἀθῆναι  
Τυμναὶ ἤδη καὶ τῶν θεῶν ἐνθυμήσεων των εἶναι;  
Ὅταν τὸν ἀρχαῖον ὕπνον τῶν προγόνων σεβομένη  
Ἀνωθέν των καὶ ἡ αὔρα σιγαλὴ τὰς νύκτας μένῃ  
Καὶ κοιμῶνται ὑπὸ σκέπην οὐρανοῦ αὐτοὶ εὐδῖαν,  
Μυστικὴν ἢ Κεκροπία δὲν ἐκχύνει μελωδίαν;  
Συνεχῶς τὸ Φάντασμά της ἐναέριον πλανᾶται  
Καὶ λευκὸν ὡς ἡ ὑμέγλη ἀντικρὺ μου παριστᾶται  
Ὅταν μόνος ὑπεράνω κάθημαι τῶν Προπυλαίων  
Καὶ ὁ Ἑσπερος προβαίνει στέλλων ὥς γαληναῖον.  
Ἰνδακρος, καρδιοπάλλον, πρὸς αὐτὸ ἐκτείνων χεῖρας  
Ἀναπλάττω κατ' ἰδέαν ὅλους τοῦ τοῦς χαρακτῆρας,  
ὡς μητρὸς λατρευομένης θάλλει ὁ υἱὸς τὸ μῆγμα  
Καὶ ἀναπολεῖ ἐκείνης τὴν εἰκόνα καὶ τὸ σχῆμα...

Εἶναι ἀληθές· τὰ πάντα εἰς τὴν φύσιν ἀλλοιοῦνται·  
Ἄνω ἥλιοι, ἀστέρες ὠχρίῳσι καὶ ψυχροῦνται·  
Κάτω θνήσκουσι τὰ ἔθνη, ὁ φθορεὺς δὲ πάντων Χρόνος  
Ἄφθαρτος εἰς τὰς ἀβύσσους ἐπιπλέει αὐτὸς μόνος·  
Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐν μέσῳ τῶν μυριετῶν μνημείων  
Λησμονεῖ τὸν πρόσκαιρόν του καὶ προορισμὸν καὶ εἶον,  
Καὶ νομίζει ὅτι ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐγκαλοῦται  
Ὅταν εἰς ἀρχαίας στήλας μελετᾷ καὶ προσηλοῦται...

Ναὶ, γλυκὴ τὰ βλέμματά μου θελγητρον ἐπαναφέρει  
Πρὸς αὐτὰ τὰ μαρτυροῦντα τὰς ποτὲ Ἀθήνας μέρη,  
Ὅπου καὶ θραυσθεῖς ὁ μέγας Παρθενῶν των τὴν τελείαν  
Καὶ ἀρμονικὴν ἐμφαίνει τοῦ Παντός δημιουργίαν,

Ὅπου μετ' αἰώνων κύκλους σῶα φέρει τὰ πλευρά του  
Τὸ Θησεῖον ὡς χθὲς σφύρα νὰ τὸ ἔτευξεν ἐργάτου  
Τοῦ Θεοῦ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὸ πάλαι  
Οὐρανόθεν κλοπιμαῖα χεῖρες ἔφεραν μεγάλαι  
Καὶ τοὺς δύο χαρακτῆρας τῶν ὠραίων του πλασμάτων,  
Τὴν ἐντέλειαν ἐπῆραν καὶ αἰδιότητά των.

Ἄλλ' ἰδοὺ οἱ κολοσσαῖοι τοῦ Ὀλυμπίου στύλοι!  
Ἐμπροσθέν των μικρὰ στέκει τοῦ Ἀδριανοῦ ἡ Πύλη,  
Καθὼς στέκει ἐπενδύτην μῦμον καὶ μικρὸν φοροῦσα  
Πρὸς τὴν Μοῦσαν τοῦ Ὀμήρου ἡ τοῦ Βιργιλίου Μοῦσα.

Χαῖρε, κόνις Ἀρμοδίων, κόνις Ἀριστογειτόνων,  
Ὅτις μετὰ τῶν ζεφύρων συμπετᾶς καὶ τῶν αἰώνων  
Καὶ πατρίδος ψιθυρίζεις ἔρωτα θερμὸν ἀκόμη!  
Ἐν ᾧ σήμερον τοῦ ξίφους χλεύη ἐγέναν οἱ νόμοι  
Καὶ καταίσγυνε τὸ ἔθνος ἡ βασιλικὴ πορφύρα,  
Ἡ Ἑλλάς δὲ δούλη μένει καὶ γενναίων τέκνων στείρα,  
Πρὸς σὰς φεύγων τοὺς ἀνθρώπους, πότνηι σκιαί, πλανῶμαι  
Καὶ στεναῶν τοὺς πατρώους Θεοὺς ὅλους καταρῶμαι,  
Οἵτινες, πλὴν τοῦ καλοῦ μας οὐρανοῦ, τὰ τῶν προγόνων  
Ὅλα ἤρπασαν, ναι ὅλα, καὶ μᾶς ἄρῃσαν τὸν φθόνον.

Φέρε με, Ἀκαδημία, τὰ θεσπέσιά σου μέλη!  
Ἐτεκεν εἰς σέ ὁ θεῖος Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλην,  
Καὶ ὑψώθησαν ἐντός σου δύο ἰδεῶν ἐστία  
Κοσμοδέσποιναι ὡς δύο βασιλέων δυναστεῖαι  
Ἔθεσαν αὐτοὶ τὰ δύο τέρματα τῆς διανοίας,  
Καὶ οὐδεὶς τὰ ὑπερέβη μετὰ γενεᾶς μυρίας.

Χώρα τῶν μεγάλων ἔργων, χώρα τῆς φιλοσοφίας,  
Ὅτις εἶχες πᾶσαν πέτραν βωμὸν ἕνα εὐφυΐας  
Κ' εἰς τοὺς κόλπους σου ἀρίθμεις πλειοτέρους ἀνδριάντας  
Ἡ τοὺς σήμερον παροίκους καὶ αὐτόχθονάς σου πάντας,

Ἀπὸ σέ δὲν μένει ἄλλο παρ' ἢ κύκλω ἐρημία !  
 Πᾶσαν ὥραν μεταλάττει πορφυρᾷ, γλαυκὰ μυρία  
 Ὡς χρυσῇ πλευρᾷ δελφῖνος χρώματα ὁ οὐρανὸς σου,  
 Ἀλλὰ δόξαν δὲν σέ στέλλει σήμερον μετὰ τῆς δρόσου .  
 Πάθη μόνον ἀκτὺς πᾶσα τοῦ ἡλίου σου ἀνάπτει,  
 Καὶ κἀνέναν ὡς τὸ πάλαι μέγαν νοῦν δὲν ἐκκολάπτει . . .

Ὑψιστοὶ Θεοί ! παρῆλθον οἱ καιροὶ τοῦ Περικλέους,  
 Ὅτε εἰς ἐνθουσιώδεις τρισμυρίους Ἀθηναίους  
 Ἀδελφὸς τοῦ Κυναιγείρου, μαχητὴς καθὼς ἐκεῖνος,  
 Ὁ Αἰσχύλος τοὺς παιᾶνας ἔψαλλε τῆς Σαλαμῖνος ;  
 Ὅτε εἰς τὰς Συρακούσας φθάνουσα τὰς πολυκρότους  
 Ἡ Ἐκάβη Εὐριπίδου ἔσωζε τοὺς αἰχμαλώτους,  
 Καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων παγκοσμία φωνὴ οὔσα  
 Ἐλαλεῖτο εἰς τὰς Σάρδεις, ἐλαλεῖτο εἰς τὰ Σοῦσα ;  
 Ἀπὸ τὰ ὥραϊα τότε λατομεῖα τῆς Πεντέλης  
 Ἐσπεῖρεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἥρωας ὁ Πραξιτέλης,  
 Καθὼς ὀπισθὲν τοῦ πέτρας εἰς τὸ ἔδαφος κυλίαν  
 Διεσκόρπιζεν ἀνθρώπους Γίγαντας ὁ Δευκαλίων·  
 Ὁ δαιμόνιος Φειδίας, γλύπτης Ὅμηρος, εἰς λίθους  
 Ἐτεχνούργει ταυτοχρόνως ἐκτυπώσεις θείου ἥθους·  
 Ὁ κενὸς τοῦ Πλάστου τόπος εἰς τὸν κόσμον ἐπληρώθη  
 Ὅτε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὁ κλεινὸς τοῦ Ζεὺς ὑψώθη·  
 Ἡὔξανε τοιαύτην λάμψιν Πλητὶς ἐπὶ τὰ ζωγράφων (α)·  
 Ὑπαγόρευον αἱ Μοῦσαι, ὁ Ἡρόδοτος δὲ γράφων  
 Ἐμπροσθεν τῶν Πανελλήνων τὰ τῶν Μήδων διηγεῖτο  
 Καὶ ὁ Θουκυδίδης κλαίων ἠγόρευε κ' ἐμιμεῖτο . . .

Τί ἐγίνεστε, ὥραϊαι Τέχναι, Χάριτες καὶ Μοῦσαι,  
 Καλαὶ κόραι, σεῖς αἱ ταύτην τὴν περιοχὴν κοσμοῦσαι ;

---

(α) Ζεύξιδος, Πολυγνώτου, Παναίνου, Ἀπολλοδώρου, Παρῤῥασίου, Τι-  
 μάνθους καὶ Παμφίλου, τῶν ὁποίων τ' ἀριστουργήματα, ὑπερτεροῦντα  
 τὰ καλλιτεχνήματα τῶν ἄλλων συγχρόνων των εἰκονογράφων, καθωράι-  
 ζον τὰς Ἀθήνας.

Πρὸς τὴν Ἐλευσίνα μόνος ἐγὼ σήμερον βαδίζω,  
Κρίνεν ἔγνος ἑήματός σας δὲν εὐρίσκω καὶ διακρίζω. . .

Τὴν ὁδὸν αὐτὴν βαδίζων διερμήνευε τὰ ὄντα  
Εἰς τὸν Κέβητα, Αἰσχίνην, Φαίδωνα καὶ Ξενοφῶντα  
Ὁ λαβὼν συνάμιλλόν του εἰς τὰς ὑψηλὰς ιδέας  
Τὸν Θεὸν τῆς οἰκουμένης καὶ σοφὸν τῆς Ἰουδαίας  
Καὶ ὡς ἀθλὸν του κερδήσας τὴν φιὰλὴν τοῦ θανάτου (α),  
Ὡς ἐκέρδησεν ὁ ἄλλος τὸν Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ του.

Τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἐπάτουν ἀναθήματα παντοῖα  
Φέρουσαι εἰς Ἐλευσίνα ἢ Εὐρώπη καὶ Ἀσία  
Ὅτε ἥστραπτε τὸ σκῆπτρον τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου,  
Ἡ Ἑλλάς δὲ μήτηρ οὖσα τῶν ἐθνῶν τῆς ὑψηλῆς  
Ἀπὸ δύο μαστοῦς γάλα ἔχυνε, τὸ τῆς θρησκείας  
Καὶ τὸ ζωρόρον ἅμα γάλα τῆς ἐλευθερίας.

Φεῦ! τῆς Δῆμητρος ἐκείνον τὸν Ναὸν δὲν βλέπω πλέον,  
Ὅπου πλῆθος ἐμμεῖτο καὶ λαῶν καὶ βασιλείων  
Τὸν κατέβριψε τοῦ Γότθου Ἀλαρίκου ὁ ἐραχίων  
Καθὼς ταῦρον καταρρίπτει πέλεκυς εἰς τὸ σφαγεῖον  
Ἐκτοτε εἰς ἕνα λατικὸν ἀσχημὸν τῆς Ἐλευσίνας  
Μετὰ τόσων τῆς Ἑλλάδος Θεῶν κοίτεται κ' ἐκεῖνος,  
Καὶ ἡ γῆ ἀλλοιωθεῖτα τάφος ἐμμενεν ἐγκλείων  
Τοῦ Ὀμήρου τὴν γραφίδα, τοῦ Φειδίου τὸ γλυφεῖον  
Καὶ τοὺς τερψιθύμους μύθους τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀρχαίας,  
Τάφος, ὅπου ὀρθὸς στέκει ὁ Σταυρὸς τῆς Γαλιλαίας. . .

Θραύονται λοιπὸν τὰ Κράτη, σκεῦη καὶ αὐτὰ κρυφάλλου!  
Οἱ λαοὶ λοιπὸν κατόπιν φεύγουσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου! . .

(α) Ὁ Σωκράτης.

Τρέξε νὰ ἰδῇς ἐρήμην, ὀφθαλμὲ τοῦ διαβάτου,  
 Τὴν μεγάλην Βαβυλῶνα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου!  
 Λέοντες τοὺς ὄνυχάς των πρὸ πυλῶν τῆς ἐξαπλοῦσι,  
 Τὴν ἐπιξανθὸν των χαίτην εἰς τὸν ἥλιον πυροῦσι  
 Καὶ ὡς φύλακες μυθώδεις θησαυρῶν κατωρυγμένων  
 Ἄγρυπνοι ὀδόντων χάσμα στρέφουσι κατὰ τῶν ξένων·  
 Ἡ Βαβὲλ οὐρανογείτων ὡς Ἀκρόπολις τῆς κεῖται  
 Καὶ ὁ Πύργος μέχρις ὥρας τοῦ Νεμρώδ' αὐτὴ καλεῖται·  
 Ὁ Θεὸς ἀνυψουμένην καταβάς τὴν ἐθεάθη,  
 Ἐπεὶ δὲ τῆς γῆς τὸ πρῶτον οἰκοδόμημα ἐστάθη·  
 Ἐπὶ πλίνθων τῆς συγχρόνων τοῦ κατακλυσμοῦ καθήσας  
 Κ' εἰς τὸν πῆχυν τῆς χειρός μου κεφαλὴν βαρεῖαν στήσας,  
 Ἐκραζα· « Ποῦ ἡ μεγάλη γέφυρά σου ἡ κεδρίνη;  
 « Ἡ χιλιοστάδιός σου ποῦ δεξαμενὴ ἐκείνη,  
 « Βαβυλῶν; Ποῦ αἱ ὁδοί σου, ὅπου καὶ σκιρτῶν καὶ ἄδων  
 « Δῆμός σου διακοσίων ἐπλανάτο μυριάδων;  
 « Ἡ μητρόπολις ὑπῆρχες τῆς Ἀσίας, ὡς ἐκεῖναι  
 « Ἡ μητρόπολις ὑπῆρχον τῆς Εὐρώπης αἱ Ἀθῆναι.  
 « Ἐχθραὶ πόλεις ἐπὶ Εἰρέου, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἦσθε,  
 « Σήμερον δὲ καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη νεκραὶ κείσθε... »

Πλὴν δὲν ὄνυχαι μυρίων λογισμῶν μου νὰ κρατήσω  
 Τὴν πλημμύραν... εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Ποικίλου ἅς καθήσω...  
 Κύλιε τὸν ἄργυρόν σου, θάλασσα τῆς Σαλαμίνος!  
 Τῶν Περσῶν ἔχει ἀκόμη μὲ τὸν φλοῖσβόν σου ὁ θρήνος·  
 Ὁ θυθὸς σου, ὅταν Δαίμων τρικυμίας ἀλαλάζῃ,  
 Κράνη των, ἀσπίδας, πέλτας μὲ τὰ φύκη σου ἐκθράζει·  
 Κραυγὰς πόσας αἱ ἀκταὶ σου αὐταὶ ἤκουσαν ἀγρίας  
 Ὅτε ἤρχησεν ἡ ῥῆξις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας!  
 Εἰς τὰ νῶτά σου τί πλῆθος μακρῶν πλοίων ἐκινεῖτο  
 Ὅτε ἡ βαρβαροκτόνος ναυμαχία ἐτελεῖτο!  
 Μέγιστα, μικρὰ τὸ σῶμα καὶ τυραννοφθόρε Πόντε,  
 Πρόσωπα εἰς τὸ γλαυκὸν σου χάτοπτρον ἀντανάκλῳνται!

Ἐδῶ ἔδραμεν, ὅποτε ἡ πατρίς ἐπαπειλεῖτο,  
 Ὁ ἐξορισθεὶς διότι Δίκαιος ἐπεκαλεῖτο

Καὶ εἰς τὰς σκηνὰς τὴν νύκτα ἦλθε τοῦ Θεμιστοκλέους  
Εἰς ἐχθρὸν προτείνων λόγους φιλιώτεως γενναίους (α).

Διὰ τὰς διακοσίας μυριάδας τοῦ ὑψίφρον  
Ἐκεῖ ἄνω τὸν χρυσοῦν τοῦ ἔθετεν ὁ Ξέρξης δίφρον,  
Καὶ τὸν χιλιοτριήρη στόλον τοῦ ὡς ἐκ τεμένους.  
Ἐποπτεύων κύκλῳ εἶχε γραμματεῖς προστεταγμένους  
Ν' ἀπογράφωσιν ἐκεῖθεν τὰς ῥοπὰς τῆς μάχης πάσας  
Ὁ τὴν θάλασσαν μ' ἐν σκάφος φυγὰς ὕστερον περάσας.

Ποῖον δράμα ποίαν ἔχον περιπέτειαν καὶ λύσιν !  
Νὰ δουλώσῃ ἐδῶ ἦλθεν ἡ Ἀγατολὴ τὴν Δύσιν !  
Ἄν Θεμιστοκλῆς δὲν ἦτον, σκότος ἦθελε σκεπάξῃ  
Τὴν Εὐρώπην, ὅθεν τῶρα ρῶς σοφίας ἀπαυγάζει.  
Ἀλλὰ ἄστρακον, ὡς γέρας, ἔλαβεν αἰεφυγίας  
Ὁ πατὴρ τῆς παγκοσμίου φαινῆς Ἑλευθερίας,  
Ἐπειδὴ ἐν ὅσῳ λάμπων ὡς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου  
Ἐξοχος ἀνὴρ πληρῶνει τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἔιου,  
Τὸν προσβλέπει μὲ ἀλγοῦντας ὀφθαλμοὺς ὁ ἔρκων Φθόνος·  
Ἀλλ' ὁπότεν εἰς τὰ νέφη καταδύσῃ τοῦ αἵωνος  
Καὶ ἡ γῆ ἐν μέσῳ τούτου καὶ ἡμῶν ἐπιπροσθήσῃ,  
Πρόθυμος τὰς ἀρετὰς τοῦ καθεῖς τότε νὰ ὑμνήσῃ·  
Οὕτω βλέπομεν τὴν νύκτα δίχως ὀφείως ὀδύνην  
Τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας φέγγαντα εἰς τὴν σελήνην, ...

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁπότε κατὰ πρῶτον ἐγὼ εἶδα  
Τὸν προκείμενον ἀγκῶνα καὶ τὴν παρ' αὐτὸν κρηπίδα,  
Ὅπου ὕψωσαν ἐκ λίθου μετανοίας τῶν ὠραίων  
Οἱ ἀρχαῖοι τὸ Μνημεῖον τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου,  
Ὅστις ἔδραξε τὴν νίκην τὴν μὴ ἔχουσαν ὁμοίαν.  
Ὡς ἡ Ἰλιὰς δὲν ἔχει ἀδελφὴν Ἐποποιίαν.

(α) Ὁ Ἀριστείδης.

Κ' ἔμελλε τοῦ Ἑλλησπόντου τὸ νηόζευγμα νὰ λύσῃ  
 Τὴν Ἀσίαν ἐντὸς θέλων τῆς Εὐρώπης νὰ ἐγκλείσῃ...  
 Εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁπότε ταυτοχρόνως ἐγὼ εἶδα  
 Παρὰ τὴν ταφὴν ἐκείνου, εἰς ἐκείνου τὴν πατρίδα  
 Τὸν νεκρὸν τῆς Ὑδρας, ὅστις Ποσειδῶν τῆς Μεσογείου  
 Κατεπόντισε τοὺς στόλους τοῦ λυσσώντος Βυζαντίου,  
 « Ὡ μεγαλουργὲ Μιαούλη, ἔκραξα, εὐδαίμων εἶσαι  
 « Ἐπειδὴ ὡς παῖς πλησίον Γίγαντος πατρός σου κεῖσαι,  
 « Τρισευδαίμων δὲ διότι τὴν ἀμίαντον καὶ νέαν  
 « Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπῆρες τοῦ ἀγῶνός μας σημαίαν  
 « Καὶ αὐτοὺς σου πρὶν σπιλώσῃ κἀνεῖς ζῶν τοὺς ἀνδριάντας  
 « Πτέρυγας λευκὰς ἀνοίξας ἔφυγες τοὺς συκοφάντας!... »

Θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος, ἀποχαιρετῶ σε!... φεύγω!...  
 Πρὸς σὲ δὲ τῆς φαντασίας τοὺς χρυσοὺς ταῶνας ζευγῶ,  
 Ὡ ἐκείθεν τοῦ Σουνίου ἐκτεινόμενον Αἰγαῖον,  
 Τοῦ ὁποίου πᾶσα νῆσος μ' ἐν τῆς ὄνομα ὥραϊον,  
 Ἡ Φολέγανδρος, ἡ Δῆλος, ἡ Πολύαιγος καὶ Ἴος,  
 Ἡ Ὀλέαρος, ἡ Θήρα, ἡ Πεπάρηθος καὶ Χίος  
 Εἰς ἡμᾶς ἀνακαλοῦσιν ἢ ἐν ῥόδῳ ἢ ἐν κρίνῳ!  
 Ἀρχιπέλαγος τὴν νύκτα εἰς τὴν ὄρασιν προτεῖνον  
 Τόσους βράχους καὶ σκοπέλους σελιγοφωτιστούς ὅλους,  
 Ὅσοι λάμπουσιν ἀστέρες εἰς τοὺς κυανέους θάλους!  
 Εἰς καθένα εὐοσμὸν σου ποντοφύτευτον ῥοδῶνα  
 Εἶγες ἄλλοτε καὶ μίαν κελαδοῦσαν ἀηδόνα,  
 Τὸν Ἀρχίλοχον εἰς Πάρον καὶ εἰς Λέσβον τὸν Ἀλκαῖον,  
 Καὶ εἰς Σάμον ἐμελώδει ἔρωτας ὁ Ἀνακρέων,  
 Ὅλοι δ' ἐψάλλον συμφώνως αἱ καλαὶ σου τότε νῆσοι  
 Ζέφυρος τῶν Ἥλυσίων εἰς αὐτὰς ὡς νὰ ἐφύσει.



## Ο ΜΑΡΑΘΩΝ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ιστορίας μ' ἐπερίζωσαν μεγάλαι. . .

Τὸν Ναὸν ἀρήσας, ὅπου εἰς τὴν Νέμεσιν τὰ πάλαι

Ἀπὸ μάρμαρον τῆς Πάρου (α)

Ἄγαλμα οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν κατὰ θαρβάρου,

Ἐφιππος εἰς τὸ πεδῖον ἔδραμα τοῦ Μαραθῶνος.

Τῶν Περσῶν ἔκει τὸν τύμβον (β) διεφύλαξεν ὁ χρόνος,

Καὶ κατὰ τὴν παραλίαν στήλαι Κορινθίου εἶδους

Μαρτυροῦν πῶς ἐτι καῖνται οἱ διώξαντες τοὺς Μήδους.

Ὀμαλὴν, ἀλλὰ θαλτώδη ἐκεῖ χώραν διαβαίνων

Ἔσταμάτῃς εἰς λίθον ὑπὸ τὰ νερὰ κρυμμένον·

Κάτωθεν δ' ἠκούσθη κτύπος,

Κ' εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀνατιναχθεὶς ὁ ἵππος

Ἀγριόσπειτε τραχήλου τρίχωμα ὀρθισμένον. . .

Ἐκυψα, καὶ εἶδα ὅτι τάραν εἶχα πατημένον. . .

Καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων τοῦ καλαμπόρου τόπου

Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου φωνὴ μ' ἐπληξεν ἀνθρώπου. . .

---

(α) Κομισθέν πρὸ τῆς μάχης εἰς τὸν Μαραθῶνα πρὸς ἀνέγερσιν τροπαίου ὑπὸ τῶν ἰδίων θαρβάρων, θεβαίων ὄντων ὅτι ἐμελλον νὰ νικήσωσιν.

(β) Ἐντὺς τοῦ γηλόφου τούτου, ἀνασκαφῆς πρὸ τίνος χρόνου γενομένης, εὐρέθησαν ἀκίδες διστῶν λίθινοι καὶ χαλκαῖ, ὁποίας μετεχειρίζοντο οἱ Αἰθίοπες, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ἀπατέλουν μέρος τῆς Περσικῆς στρατιᾶς.



« Πῶς, νεκρέ, πικρογογγύζεις (ἐκραῖα) κατ' ἐστένας;  
 « Μὴ σ' ἐβάρυνε τὸ μνήμα, ὦ νεκρέ, ὅπου βαστάζεις;  
 — Δὲν μ' ἐβάρυνε τὸ μνήμα,  
 « Ἀλλὰ τὸ σιδηροκτύπον καὶ ἀπάνθρωπόν σου βῆμα.  
 « Ἐριππος τὴν κεφαλὴν μου καὶ πατεῖς καὶ διαβαίνεις.  
 « Καὶ ψυχρὸς πρὸς τοὺς προγόνους ὡς οἱ σύγχρονοί σου μένεις.  
 « Ἔσεισα κ' ἐγὼ, πρὶν πέσω, δόρυ Μαραθνομάχου...  
 — Ἡ φωνὴ τοῦ Στησιλάου εἶσαι, ἢ τοῦ Καλλιμάχου (α);

— Ποία εἶμαι; ἀκουσέ την· πύλη Ἄδου σέ τὴν γέλλει.  
 « Εἰς αὐτὰ, ὦ διαδάτα, τὰ σωθέντα μόνον ἔλη  
 « Ἐτρέψα τὸν Μῆδον Δάτην  
 « Τελευτὴν τυχὼν τὴν πρώτην ὄλων καὶ ὠφαιοτάτην  
 « Κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα ἐβδομικοστὴν δευτέραν  
 « Καὶ τοῦ Βοηδρομιῶνος ἑκτὴν δύουσαν ἡμέραν (6).  
 « Ἡ γραφίς τοῦ Πολυγνώτου εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλην  
 « Τὴν εἰκόνα μου προσήψεν εἰς Στοάν των τὴν Ποικίλην.

« Σήμερον πῶς ἀνευρίσκω τὰς ποτὲ ὠφείας χώρας,  
 « Αἵτινες ἐφιλοξέουν τὰς σεμνάς ἐννέα κόρας!  
 « Εἰς τὸ Ἄστυ ἀναβαίνω  
 « Τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἡμέραν ἀναμένω.  
 « Τρέχω ἔργα περινοίας, ἄνδρες· νῦν ἰδὼ γενναίους.  
 « Ἀλλ' Ἀθήνας δὲν εὐρίσκω, δὲν εὐρίσκω Ἀθηναίους.  
 « Δουλικούς αὐχένους βλέπων, ὑψιπέτειαν κάμνιαν,  
 « Ἀθυμῶ καὶ εἰς τοῦ τάφου ἐπιστρέφω τὴν σκοτίαν.

(α) Δύο ἐν τῷ Μαραθῶνι φονευθέντες στρατηγοὶ ἐκ τῶν δέκα, τοὺς  
 ὁποίους αἱ δέκα φυλαὶ τῆς Ἀττικῆς ἔθεσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκεῖ πολε-  
 μεψάντων δεκακιστῶν ἀνδρῶν ἐλευθέρων καὶ ἰσχυρῶν δούλων.

(6) Τὴν 28 Σεπτεμβρίου 490 πρὸ Χριστοῦ.

• Πῶς αὐτὴ, ὦ Ζεῦ, ἡ πρώην γόνιμος εἰς ὅλα χώρα  
• Χώρα δυστυχῆς καὶ στείρα ἔμεινεν εἰς ὅλα τῶρα;

• Ποῦ τὰ ἐξοχὰ τῆς κάλλη;

• Καὶ τὴν φύσιν ἡ δουλεία ἴσχυσε νὰ μεταβάλῃ;  
• Μὴ ὁ ἥλιος δὲν στέλλῃ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας  
• Ὅσας ἔστελλε τὸ πάλαι ζωογόνους τοῦ ἀκτῖνας;  
• Ἢ ὁ χρόνος, ὡς τῶν ἀστρῶν τὴν φωταύγειαν θολώνει,  
• Τὴν διάνοιαν ἐπίσης τῶν ἐθνῶν ἀπαμυρόνει;

• Ὡ ἁλλοίωσις ἀνθρώπων! αἱ Ἀθηναί εἰσιν αὗται,  
• Ὅθεν μύριοι δραμόντες πεζομάχοι καὶ ναυδάται

• Ἐκ τῶν ὅπλων τῆς Περσίας

• Ἀπεκάθαρρον τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος ὅσας Ἀσίας  
• Καὶ κατέβαλον τὸν Ξέρξην εἰς τοσοῦτον, ὥστ' ἐκείνην  
• Τὴν εἰς ἐκυτὸν αἰσχίστην ὁμολόγησεν εἰρήνην:  
• Τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης πᾶς τις θάρβαρος ῥ' ἀπέχῃ  
• Ὅσα στάδια εἰς ἵππος ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τρέχει;

• Κακοδαίμονες! εἰς ταῦτα τὰ νῦν ἔρχομαι ἐδάφη,  
• Περικλέους εἰσηγοῦντος, πάλαι Ψήφισμα ἐγράφη:  
• Οἱ Ἕλλησις λαλοῦντες  
• Σύμπαντες καὶ εἰς Εὐρώπην ἢ Ἀσίαν κατοικοῦντες  
• Ν' ἀποστείλωσι τὰ χεῖρας εἰς τὸ Ἄστυ τῆς Παλλίδος  
• Ἄνδρας συσχεφθησομένους περὶ τῆς κοινῆς Ἑλλάδος.  
• Λέγοντες ὁμοῦ τοιαῦτα Περικλῆς, ἐγὼ καὶ Κίμων  
• Κλαίμεν τὴν τύχην τέκνων ταλαιπώρων καὶ ἀτίμων.

• Ἡ αἰσχρὰ φιλοπρωτεία τοῦ ἐσχάτου τῶν Ἑλλήνων  
• Ἐρχομένη τὴν ἐστίαν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Σειρήνων.  
• Ἐκαστος τὴν πολιτείαν  
• Εἰς τὴν ἀρανὴ ἐγκλείει τῶν γονέων τοῦ οἴκιν  
• Καὶ τῆς γενικῆς πατρίδος τὴν ἀπώλειαν τεκταίνει...  
• Ἀλλὰ σιωπῶ... παμπόλων θνητῶν φυλά τε καὶ γένη,  
• Ὡ ἀπόγονε, εἰς ταύτην τὴν γῆν ἔφειρεν ὁ χρόνος.  
• Στόμα ἐκλείσας πρὸς ὅλους ἤνοιξες σὺ τοῦτο μόνος... »

Ἡ φωνὴ κατεβύθισθη, καὶ φωναὶ πολλαὶ εἰς ἓνα  
 Βόμβον κάτω συμμιχθεῖσαι τὸν ταρτάρειον πυθμένα  
 Ἔσεισαν, καὶ ταυτοχρόνως  
 Ἡ μεγάλη ἐκλονήθη πεδιάς τοῦ Μαραθῶνος  
 ὧς μυριοὶ ὁμοῦ ἄνδρες κάτωθεν τὴν γῆν νὰ ὤθουν  
 Καὶ τὸν εὐδίων ἀέρα τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐπόθουν,  
 Ἡ ὡς ὅλος θορυβώδης ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων  
 Κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶνα νὰ ἐκρότει κάτω νέον . . .

Καὶ τὸν Χάραδρον ἀνέβην χαιρετήσας τὸ Μνημεῖον,  
 Ὄπου κεῖται τὰς ἀλύσεις ἀχαρίστου δήμου κλείων  
 Μετὰ ἥθους γαληναίου  
 Ὁ τοὺς ὕπνους συνταράξας τοῦ Θέμιστοκλέους νέου (α).  
 Κ' εὐλαβῶς ἀπὸ τὴν κρήνην ἐπία τὴν Μακαρίαν,  
 Ἥτις εἰς τὴν νικηφόρον ἔδωκεν Ἐλευθερίαν  
 Τὰ κρυστάλλινα νερά της· καὶ ὁ Ἑσπεῖος εἰς χεῖρας  
 Φέρων φῶς τοὺς οὐρανίους ἡδὴ ἀνάπτε λαμπτήρας . . .

Εἰς τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ πυροφόρα ἔλη  
 Νὰ λαμποκοπῶσι τότε πανταχόθεν εἶδα βέλη,

Πέλται, περικεφαλαῖαι,

Καὶ νὰ μακροβηματῶσι πανοπλίαι κολοσσαιῖαι,  
 Καὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν συγκρουομένων  
 Καὶ τυμπάνων καὶ σαλπίγγων καὶ φαλάγγων σειομένων  
 Καὶ ἀνδρῶν παιανίζόντων καὶ χρεμετιζόντων ἵππων,  
 Ἴππων ἐδαφοπληττόντων ἤκουσα μιγάδα κύπτον.

(α) Ὁ Μιλτιάδης.



# ΔΙΑΛΟΓΟΣ

## ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΟΥ.

Μεταρρύθμιτις  
τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμου.

Σύστασις  
Πολιτοφυλακῆς.

« Ἐστὶ τοίνυν, νῆ Δία, παντοδαπὰ εὐρημένα  
« ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, ὅν  
« χαρκαῶματα, καὶ τείχη, καὶ τάφοι, καὶ τάλ-  
« λα ὅσα τοιαῦτα· καὶ ταῦτα μὲν ἔστιν ἅπαντα  
« χειροποιήτα, καὶ δαπάνης πολλῆς προσδεύται·  
« ἐν δὲ τι κανὼν ἢ εὖσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν  
« ἑαυτῇ κίετται φυλακτῆρων, ὃ πᾶσι μὲν ἔστιν  
« ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, μάλιστα δὲ τοῖς πλῆθεσι  
« πρὸς τοὺς τυράννους· τί οὖν ἔστι τοῦτο; ἀπιστία·  
« ταύτην φυλάττεται· ταύτης ἀντέχεσθαι· ἐάν  
« ταύτην ἀσκήσῃς, οὐδὲν δεινὸν μὴ πάσῃς· τί  
« οὖν ζητεῖτε; ἐλευθερίαν· εἴτ' οὐχ ὁρᾶτε τοῦτον  
« ἀλλοτριωτάτας ταύτη καὶ τὰς προσχωρίας  
« ἔχοντα; βασιλεὺς γάρ καὶ τύραννος ἅπας  
« ἔχθρος ἐλευθερίᾳ, καὶ νόμοις ἀναντίς. »

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ (α).

ΑΣ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον εἰς τὸν δεινδρόφυτον αὐτὸν τόπον, παιδρὸν πρῶην κῆπον τῶν Ὀμοτίμων τῆς Γαλλίας, σοβαρὸν ἤδη σκῆνωμα τῆς Δημοκρατίας τῆς, καὶ ὅστις εἶδε τὸ σάρωθρον τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν σκυθαλίζον εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τὸ αἱματόφυρτον στέμμα Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ', καὶ τὸ διχάσαν τὴν Εὐρώπην ξίφος τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τὸ ἀσκητικὸν κομβολόγιον Καρόλου τοῦ Ι', καὶ τὸν διαφθορέα χρυσὸν τοῦ Φι-

(α) Οἱ γνωρίζοντες τὸν πρὸς τὰς Μούσας ἔρωτα καὶ τὴν μετὰ τινος σαρκασμοῦ φιλογένειαν τοῦ ἐν Παρίσιος διαδισούντος Κυρίου Νικολάου Πικκίλου, γλαφυροῦ μεταφραστῆ τῶν ὠραιότερων Διηγημάτων τοῦ Βερναρδίνου Σαιμπιέρρου, θέλουσιν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀριστοβούλου ὑπ' αὐτὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα ὡς ὑπὸ διαφανὲς κάλυμμα ἰδεῖ τὸν ἀρχαῖον φίλον τοῦ συγγραφέως τῶν σελίδων τούτων.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ.

λίππου. Αὐτοῦ καθήμενος θαθύγηρως ἤδη καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς ἐπυροῦτο εἰς τὸν ἥλιον, ὅτε κατὰ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου ἐτρόχιζε τὸ τοῦ Ζαχαρίου δρέπανον· ἤρχετο δὲ χειραγωγούμενος ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς νέας Μούσης του ὡς ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης.

#### ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἡμέρα χειμῶνος πανεύδιος καὶ ὄντως ἀλκυονίδς! Ἡ φύσις κρυσταλλωθεῖσα καὶ ὑπὸ χρυσάκινα οὐρανὸν στίλβουσα ὅλη, ὁμοιάζει ἀδαμάντινον ναὸν προσφάτως οἰκοδομηθέντα... Τοιοῦτον ἱλαρὸν καὶ γλυκὺ σέλας ὁ κατοικῶν εἰς Ἀθήνας ἀπολαύει αἰείποτε. Ἀλλ' ἐγὼ, ὑπερόριος ὡς ὁ φυγόπατρις Δάντης, θέλω εἰς ξένην γῆν ἀφήσει τὰ ὅστ' αὐτῷ μου... Υἱὸς τρέχων νὰ χειρασπασθῶ ποθεινὴν μητέρα, ἐπαναστρέφω συνεχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πλὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἱ ὀφθαλμοί μου πληροῦνται δακρύων, καὶ πάλιν ἀποδημῶ παράδοξος φαινόμενος εἰς τοὺς ὀλίγον γνωρίζοντάς με συγχρόνους μου.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Καὶ ἀπὸ Ἑλλάδος ποίας φέρεις εἰδήσεις;

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἐκεῖ τὰ πάντα τέφρα καὶ κόνις.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Παράξενον θέαμα! καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ λαοὶ πάντες τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης ἡσύχαζον ἡ Ἑλλὰς μόνη ἀνησύχει, καὶ σήμερον ὅτε αὐτοὶ ἀνησυχοῦσι πάντες ἡ Ἑλλὰς ἡσυχάζει μόνη.

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἀφ' οὗ χρόνου οἱ κραταιοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ Προκροῦσται εἰς στενὸν καὶ βραχὺν ὁρίων κράββατον προσηλώσαντες τὴν Ἑλλάδα τῆς ἀπέκοψαν χεῖρας καὶ πόδας, ἔκτοτε ἡ τάλαινα πτώματος ἡρεμίαν ἄγει καὶ γαλβανικῶς πως ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῶν ξένων κινεῖται. Οὐδὲ ἡ Ἀγγλία, οὐδὲ ἡ Γαλλία, οὐδὲ ἡ Ρωσσία, οὐδὲ ἡ Αὐστρία ἠθέλησαν ποτὲ τὴν εὐνομίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦτο, συντρίψασαν τὰ δεσμά τῆς καὶ χρῆζουσιν ἔμπρονος κυβερνήτου, ἔθεσαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὁ-

δηρὸν χεῖρα δεκαοκταετοῦς μειρακίου τοῦ Ὁθωνος. Διὰ τοῦτο, ἔχουσιν ἀνάγκην χρημάτων πολλῶν πρὸς ἐπανέγερσιν τῶν πόλεων τῆς, πρὸς ἀνάπλασιν τῶν στόλων τῆς καὶ τακτοποίησιν τῶν στρατῶν τῆς, ἐγκατέλιπον αὐτὴν εἰς τὴν Βαυαρίαν, ἥτις ἐβρόχθισεν ὅλον τὸ δάνειον. Διὰ τοῦτο, ἔχουσιν χρεῖαν καὶ παραινέσεων εἰλικρινῶν, ἐξηπάτησαν αὐτὴν πάντοτε ἀντιφερόμεναι καὶ ἀντισυκοφαντούμεναι συναλλήλως.

#### ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς ἄλλοτε εἶχεν ἐν ἑαυτῇ ζῶην, εἶχεν ἄνδρας, τῶν ὁποίων ἡ φήμη περιῆλθε τὸ ἄνω καὶ κάτω ἡμισφαίριον.

#### ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Φεῦ καὶ τρίς φεῦ! οἱ Γίγαντες, τοὺς ὁποίους παρήγαγεν ὁ σεισμός τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κοιμῶνται τὸν βαθὺν καὶ ἄλυτον τοῦ θανάτου ὕπνον. Ἀπέθανον καὶ ὁ Βότσαρης, ὅστις μεταλαβὼν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἔτρεξε μετὰ τῶν τριακοσίων του εἰς νέας Θερμοπύλας, καὶ ὁ Καραῖσκος, ὅστις ἐπὶ τῶν πάγων τῆς Ἀραχόης καθήμενος ἐμελέτα τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους, καὶ ὁ Ζαΐμης, ὅστις πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος δὲν ἐδίσταζε ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ Μαυρομιχάλου καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Καραῖσκου καταστροφῆς τῆς οἰκίας του, καὶ ὁ παλὺπειρος Κολοκοτρώνης, καὶ ὁ μεγαλοπράγμων Μαυρομιχάλης, καὶ ὁ ἀτρόμητος Μιαούλης, καὶ οἱ μεγάφρονες ἀδελφοὶ Τομπάζαι καὶ Βοτάσεις, καὶ ὅλη ἐπέσεν ἡ στοὰ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ εὐτεκνος Ὑδρα, κλαύσασα ὥς ἡ Νιόβη τὴν στέρησιν τῶν υἱῶν τῆς, ἔμεινεν ἀναίσθητος καὶ ἀπελιθώθη ὥς αὐτή. Τὸ Ταύγετον καὶ τὸ Μαίναλον, ὁ Παρνασσὸς καὶ ἡ Οἶτη ἀπερημώθησαν Ἀρματωλῶν, καὶ ἡ Ἑλλάς ἰσοπεδώθη πᾶσα ὑπὸ βαρὺν κύλινδρον βασιλείας μὴ ἀνεχομένης οὐδεμίαν ὑπεροχήν. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἑκατὸν πεντήκοντα Αὐλῆς, Γερουσίας, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου ἀρχολίπαροι ἀλευροῦνται τοὺς μύστακας καὶ τὰ ὀφρύδια περὶ τὸν ἀτάκτως ἀλέθοντα κριθὴν ἀνεμόμυλον τῆς συνταγματικῆς Πολιτείας· εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰκοσαχισχίλιοι κτηματῖαι, πλοίαρχοι καὶ μεγαλέμποροι ξένοι μένουσιν εἰς τὰ τῆς πατρίδος καὶ οὐδ' ἐρωτῶσι περὶ αὐτῆς (α).

(α). Εἰς τὸν θῖον τοῦ Σόλωνος ἀναφέρων ὁ Πλούταρχος τὸ πολυθρύλλητον τοῦ νομοθέτου θέσπισμα « ἄτιμος ἔστω ὁ ἐν στάσει μηδετέ-

δύο δὲ διαφθορὰς ὄχεται προχέονται ἀρθρονώτεροι καὶ δυσωδέ-  
τεροι καθ' ἡμέραν, ὁ τῆς Διπλωματίας καὶ ὁ τοῦ Ἀνακτορίου.

### ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Οὐδὲ λέξιν εἰς ψυχὴν γεννητὴν ἐπρόφρα κατὰ τῆς ἐ-  
στεμμένης κεφαλῆς τοῦ Ὀθωνος. Εἰς τὰς συνταγματικὰς μοναρ-  
χίας τὰ πρόσωπα τῶν βασιλέων, καθὼς εἰς τὴν Ἰσλαμικὴν θρη-  
σκείαν τὸ τοῦ προφήτου Μωάμεθ, θεωροῦνται ἱερά. Ἀλλ' ἐπὶ  
τῆς Γαλλικῆς σήμερον δημοκρατίας, ὅτε οἱ θρόνοι κατεδείχθη-  
σαν ἀπλᾶ ξύλινα καθίσματα ἐξ ἐρυθροῦ ὑφάσματος καλυπτό-  
μενα, ὅτε οἱ ἀνακτες Λεοπόλδοι ἐρωτῶσι τοὺς λαοὺς ἂν πρέπη  
νὰ ἐγκλείσωσι σκῆπτρα καὶ διαδήματα εἰς τοὺς ὁδοιπορικοὺς  
των σάκκους καὶ ὡς ἄχρηστοι ν' ἀναχωρήσωσιν, εἶναι ἄρα ἐγ-  
κλημα καθοσιώσεως νὰ ἐξετάσωμεν τὰ τοῦ Ὀθωνος;

### ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ὁ συνταγματικὸς μονάρχης βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ. Μὴ  
ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ μένων ἀ-  
νεύθυνος, ὑπάρχει ἀπαράθιαστος. Ἀλλ' ἂν παρὰ τὸν νόμον κα-  
ταβαίνει ἀπὸ τοῦ θρόνου εἰς τὴν ὑπουργικὴν ἔδραν καὶ θέτῃ  
ἐαυτὸν ὑπὸ εὐθύνην, νομίμως τότε πᾶς πολίτης δύναται νὰ τὸν  
προσβάλλῃ.

ρας μερίδος γινόμενος» προσθέτει «βούλεται δ', ὡς ἔαικε, μὴ ἀπαθῶς,  
μηδ' ἀναισθητῶς ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, ἐν ἀσφαλεῖ θέμενον τὰ οἰκεία, καὶ  
τῷ μὴ συναλγεῖν, μηδὲ συννοσεῖν τῇ πατρίδι καλλωπιζόμενον· ἀλλ'  
αὐτόθεν τοῖς τὰ βελτίω καὶ δικαιότερα πράττουσι προσθέμενον, συγκινδύ-  
νεύειν καὶ βοηθεῖν μᾶλλον, ἢ περιμένειν ἀκινδύνως τὰ τῶν κρατούντων.»  
Ἡμεῖς δὲν ἀξιοῦμεν νὰ στιγματίζωμεν δι' αὐτοῦ τοῦ νόμου τοὺς ἥδη  
μένοντας ἀλλοτρίους εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἐπειδὴ οὐδὲ Αὐλὴ, οὐδὲ Ἀν-  
τιπολίτευσις (ἐὰν Ἀντιπολίτευσις ὑπάρχῃ ἔτι) νόμιμα πράττουσιν, οὐ-  
δὲ πρὸς τὸ παρὸν αἱ δύο αὗται μερίδες εἰς ἐμφύλιον πόλεμον ἐκ νέου  
ἔτι κατέστησαν· ἀλλ' ἐρωτῶμεν ἢ τοιαύτη ἀδιαφορία τῶν πολιτῶν δὲν  
ὑπάρχει ἐνοχος, καθ' ὅσον καθιστῶσα τὴν Κυβέρνησιν θρασυτέραν προπα-  
ρασκευάζει ἀφενκτον τὴν μετὰ χύσεως αἵματος ἀνατροπὴν τοῦ θρόνου;  
Πᾶς ἐμφρων καὶ χρηστὸς Ἕλλην δὲν χρεωστᾷ, προσφέρων τὴν τῆς δι-  
ανοίας αὐτοῦ δαῖδα, νὰ φωταγωγῇ τὸ ἐν σκοτίᾳ πλανώμενον ἔθνος καὶ  
νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τοῦ παρόντος ὑπούλου δεσποτισμοῦ καὶ τῆς ἐπερχο-  
μένης αἱματηρᾶς ἀναρχίας;

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Δὲν μὲ λανθάνει τοῦτο· καὶ πρῶτον, εἰπέ με, τίνας κυρίως συνιστῶσι τὴν Ἑλληνικὴν Αὐλήν;

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ὁ Γαρδικιώτης Γρίβας, ὅστις ὑπὸ τὸν Καραΐσκον διέπρεψεν εἰς Ἀράχοβαν καὶ εἰς Κερατσίνην· ὁ Χατζῆ-Χρῆστος, ὅστις ὑπὸ τὸν Νικηταρᾶν ἠρίστευσεν εἰς Δερβενάκιον καὶ εἰς Ἀγινόριον· ὁ Ἀντώνιος Κριεζῆς, δεξιὰ χεὶρ ἄλλοτε τοῦ Μιαούλου, καὶ ὁ φιλοτιμώτατος Γεώργιος Σαχίνης.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἄλλ' ἀπὸ μὲν τὸν Γρίβαν ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ μάθῃ μόνον πῶς ἀπὸ προμαχῶνος μετὰ φουσταγελοφόρων ἑκατὸν πολεμεῖ τις ἐξ ὥρας ὁλόκληρον στρατὸν Τουρκικόν, ἀπὸ δὲ τὸν Χ. Χρῆστον πῶς κράζων τις « Χριστὸς καὶ Παναγία ! » τρέπει μετὰ ἐξήκοντα ὀκτακοσίους ἱππεῖς Ὀθωμανούς· ἀπὸ δὲ τὸν Κριεζὴν καὶ τὸν Σαχίνην οὐδὲ ὠφελεῖ νὰ μάθῃ πῶς ὑπὸ τριῶν πλοιαρίων καὶ δύο πυρπολικῶν ἐμποδίζεται Σουλτανικὸς ἐπερχόμενος στόλος, διότι μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἀτμοπλόων τὰ πυροφόρα σκάφη ἀπέβησαν ἄχρηστα ... ἔχει, ἔχει περὶ ἑαυτὸν ἐμπειρον στρατηγόν τινα τῆς Γαλλίας, ὅστις νὰ ὀχυρώσῃ τὰ φρούρια τῆς Ἑλλάδος; δοκιμὸν ναυτικόν τινα τῆς Ἀγγλίας, ὅστις νὰ διοργανίσῃ τὰ ὀπλοστάσια καὶ τὰ ναύσταθμά της;

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Κάνέναν τοιοῦτον δὲν ἔχει, καὶ μετ' αὐτῶν τῶν τεσσάρων ἢ πέντε γενναίων μὲν, ἀλλ' ἀγραμμάτων ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης δέκα ὁλόκληρα ἔτη συζῇ καὶ συνδιαλέγεται.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Τότε λοιπὸν θέλει συνεχῶς εἰς τὰ δεῖπνα καὶ εἰς τὰς συναστροφάς του προσκαλεῖ τοὺς περὶ τὰ πολιτικὰ ἐξόχους ἄνδρας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον, τὸν Ἀνδρέαν Μεταξάν, τὸν ἡγεμόνα Μιχαὴλ Σούτσον, τὸν Σπυρίδωνα ρικούπην, τὸν Κωνσταντῖνον Ζωγράφον.



ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Τοῦτο δὲν ἔγινε μέχρι ὥρας· καὶ μάλιστα ὁ Μιχαὴλ Σοῦ-  
τσος, ὅστις ἔδωκε τὸ στέμμα τῆς Μολδαβίας διὰ νὰ λάβῃ ὁ  
Βασιλόπουις Ὄθων τὸ τῆς Ἑλλάδος, ἀπεκλείσθη ἀδίκως καὶ τῆς  
Αὐλῆς.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἄλλ' ἂν ἀφ' ἑαυτοῦ μακρύνῃ τοὺς πολιτικούς τῆς Ἑλλάδος,  
θελεὶ βεβαίως συνάγει περὶ ἑαυτὸν τοὺς λογίους καὶ τῶν Ἀθη-  
νῶν· θελεὶ συνομιλεῖ καὶ συμμεριμνᾷ μετὰ μὲν τοῦ Ἀσωπίου  
καὶ Γεναδίου περὶ ἀπαρτίσεως τῶν Γυμνασίων, μετὰ δὲ τοῦ Οἰ-  
κονόμου καὶ Βάμβα περὶ βελτιώσεως τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ  
δὲ τοῦ Παναγιώτου Σούτσου καὶ Ἀλεξάνδρου Ῥαγκαβῆ περὶ  
ποιήσεως, περὶ ῥητορείας Ἑλληνικῆς καὶ περὶ ἀναστάσεως Ἑλ-  
ληνικοῦ θεάτρου.

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ταῦτα ἴσως γένωσιν εἰς τὸ ἔξῃς.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Ὁ Λουδοβίκος τῆς Βαυαρίας, ὁ παρ' ἡλικίαν ἐρωτικώτατος,  
ἐνέπλησεν ἀνδριάντων καὶ ἀρχιτεκτονημάτων τὰς Γοτθικὰς πό-  
λεις τοῦ βασιλείου του. Ὁ σεμνὸς παῖς αὐτοῦ Ὄθων, μοναρ-  
χῶν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων του ἐλέπων τὰ λεί-  
ψανα τοῦ ἑκατομπέδου, τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Μακροῦ Τεί-  
χους, ὅπου ὁ Περικλῆς ἔτρεχε μετὰ τοῦ Καλλικράτους καὶ τοῦ  
Φειδίου, θελεὶ ἀναμφιβόλως προστατεύει καὶ τὰς ὥραιας Τέχνας.

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Εἴθε τοῦτο νὰ γένη! Ὁ Κριεζῆς ὅμως καὶ ὁ Μαργαρίτης  
λιμώττοντες κακίζουσι τὴν Θεὰν τοῦ Ζεύξιδος· ὁ Λύσανδρος  
καὶ ὁ Κλεάνθης παρημελημένοι ἀπέρριψαν τὸν διαβήτην τοῦ  
ἱκτίνου· οὐδεὶς καλλωπισμὸς, οὐδὲν μνημεῖον εἰς Ἀθήνας· αἱ  
μεγάλαι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ναυμαχίαι καὶ πεζομαχίαι μέ-  
νουσιν ἀνεκόνιστοι καὶ λησμονοῦνται· ἄτυμβα τὰ ὅσα τοῦ  
Ἀνδρέου Ζαΐμου διασκορπίζονται ὑπὸ τῶν βροχέτων, καὶ ὁ Θεό-  
δωρος Κολοκοτρώνης κεῖται εἰς τὸ γῶμα ὡς ζευγηλάτης. Εἰς

τάς Ἀθήνας αὐτάς ὁ Κίμων, ιδιώτης ὢν, ἐκάλλυνε διὰ φυτεύσεως πλατάνων τὴν Ἀγορὰν καὶ ἀπὸ ἀνύδρου, ἡλιοκαύστου ἀγροῦ ἀνέδειξε κατάρρυτον καὶ σκιερὸν περίπατον τὴν Ἀκαδημίαν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ὄθων, λαμβάνων ἐτησίως ἑκατομμύριον δραχμῶν, οὐδὲ περὶ ταῦτα ἐφάνη φιλότιμος. Δεκαεῖς ἤδη ἐνιαυτοὺς οἱ δήμαρχοι καταβιβρώσκουσι πέντε κατ' ἔτος ἑκατομμύρια διδόμενα παρὰ τῶν πολιτῶν πρὸς διακόσμησιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ κλείει τὰ ὄμματα ἐπὶ τῶν ληστῶν τούτων. Ὅ,τι καλὸν ἐγένινεν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἐγένινεν αὐτομάτως ὑπὸ ιδιωτῶν· ὁ Ῥάλλης ὑπῆρξε πρωτουργὸς τῆς οἰκοδομήσεως Πανεπιστημίου, ὁ Τυπάλδος τῆς καθιδρύσεως Βιβλιοθήκης, ὁ Σταῦρος τῆς συστάσεως Τραπεζίης, ὁ Σκοῦφος τῆς διοργανίσεως Ταχυδρομίας. Ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος κεῖνται θησαυροί· ἀλλ' οὐδεμία χεὶρ τοὺς ἀνορύττει. Ἡ Ἑλλὰς ἐδύνατο νὰ παράγῃ τὰ ἐξαιρετώτερα ἔλαια, τοὺς εὐωδესτέρους οἶνους, τὴν χρυσαυγεστέραν μεταξὴν, καὶ δι' αὐτῶν νὰ φορολογῇ τὴν Εὐρώπην· ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐργαστάσιον· οὐδεμία ὁδὸς, οὐδεμία διώρυξ, οὐδεμία γέφυρα, καὶ εἴκοσι κατ' ἔτος ἑκατομμύρια καταναλίσκονται ἄλλα κλεπτόμενα καὶ ἄλλα διδόμενα εἰς μισθοὺς πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν κηφῆνων.

#### ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Καὶ πῶς ἡ Βουλὴ, πῶς ἡ Γερουσία, πῶς τὸ ὑπεύθυνον Ὑπουργεῖον δὲν ὑψοῦσι φωνὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος;

#### ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Οὐδὲ Βουλὴ, οὐδὲ Γερουσία, οὐδὲ ὑπεύθυνον Ὑπουργεῖον ὑπάρχουσι.

#### ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Παίξεις; τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος καθιέρωσε τὰ σώματα ταῦτα.

#### ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἄλλ' ἡ Αὐλὴ κατέστησε τὸ ἴδιον αὐτὸ Σύνταγμα γέλωτα τῶν παιδαρίων.

#### ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Φρίττω . . . ἐξηγήσου.

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ὁ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμος τῆς Ἑλλάδος ἔχει δύο ἀτελείας· τὴν μίαν, ὅτι περιορίζει ἐκάστην ἐπαρχίαν νὰ ἐκλέγῃ βουλευτὰς ἀπὸ τῶν κατοίκων τῆς μόνον, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπὸ τῶν τῆς πρωτεύουσας, ὅπου διαμένουσιν ὑπὲρ τοὺς χιλίους λόγιοι τοῦ ἔθνους· τὴν ἄλλην, ὅτι ἀφίνει τὴν ψηφοδότησιν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν δημάρχων· ὥστε καὶ ὁ λαὸς ἐξ ἀνάγκης ἐκλέγει βουλευτὰς ἀμαθεῖς, καὶ ἡ Αὐλὴ δολίως διὰ τῶν δημάρχων διορίζει ὁποίους ἐκ τῶν ἀμαθῶν βουλευτῶν θέλῃ· ἡ δὲ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος λέγεται νόμιμος, διότι ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη τῆς διορίζονται παρὰ τοῦ Ἰπουργείου.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Καὶ ἡ Γερουσία διατὶ δὲν διαμαρτύρεται κατὰ τοιαύτης καταπατήσεως τοῦ Συντάγματος ;

ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Διότι καὶ τὴν Γερουσίαν ἡ Αὐλὴ διέφθειρεν εἰσάγουσα ἐν αὐτῇ Κανελλοπούλους καὶ ἄλλους ψευδομεσίτας τῆς, οἵτινες ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ὀμιλοῦσιν εἰς ὅλων τὰ ὦτα ὅ,τι ἂν αὐτοὶ θέλωσιν. Ὡς πρὸς τὸ ὑπεύθυνον δὲ Ἰπουργεῖον, οὐδέποτε ὑπῆρξεν· ἀλλὰ πάντοτε κατὰ διαδοχὴν νέος τις Γραφίσκος· Γράφ, μετὰ τῶν θυρωρῶν τοῦ Ἀνακτορίου συγκαθήμενος, κυβερνᾷ καὶ μετὰ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου τὴν Ἑλλάδα. Ἄν μὲν εἰς τὴν ὑπουργικὴν ἁμαξάν ζευχθῶσιν ἔμποι γαυριῶντες καὶ χρεμετίζοντες, ἡ Αὐλὴ τοὺς ἐμπλέκει καὶ τοὺς ἀπαυδεῖ· ἂν δὲ ἡμίονοι βαρυκέφαλοι καὶ πεισματώδεις, ἡ Αὐλὴ τοὺς ἀπολύει καὶ τοὺς ἀποβάλλει ἀναφανδόν· ἂν δὲ ὄνοι πειναλέοι καὶ ψωραλέοι, ἡ Αὐλὴ τοῦ μὲν διπλασιάζει τὸ ἄχυρον, τοῦ δὲ ξύει διὰ τοῦ σάγματος τὴν πλάτην, καὶ τοὺς διατρεῖ . . .

Θέλεις καὶ ἀστεῖά τινα τῆς Αὐλῆς ; ἀκουε·

Ὁ Τάτσης Μαγγίνας, δεξιὸς βραχίον τοῦ Μαυροκορδάτου, ἐκερκαυνοβόλει πέρυσιν τὴν ἐνεστῶσαν Βουλὴν ὡς παράνομον καὶ Βενιαμὶν Κωνσταντῖος τῶν ἀναλφαβήτων γερουσιαστῶν ἐκκαλεῖτο. Ἡ Αὐλὴ ἔστησεν εἰς αὐτὸν παγίδα τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Οἰκονομίας. Ὁ καλὸς σου Μαγγίνας εἶχε δὲν εἶχεν ἐπεσεν εἰς τὴν μυστράν, καὶ εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν ὁποίαν ἐν ἔτος κατεπολέμει ὡς

παράνομον, καθυπέβαλε τὸν προὑπολογισμόν τοῦ Κράτους. Τότε ὁ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γερουσίαν καταμαστιγῆς τὴν αὐτὴν Βουλὴν Ἀναστάσιος Λόντος ἀνηγέρθη λέων ὠρυόμενος κατὰ τοῦ ἀλαζοπιστήσαντος Μαγγίνα. Ὁ λαὸς ἔτρεψε καὶ ἤκουε τοὺς ἀναλάτους, ἀλλὰ σκηνδαλώδεις λόγους τοῦ ῥήτορος, ὅστις ἔπειτα τοὺς ἐδημοσίευσεν εἰς Φυλλάδια καὶ ἰδίᾳ μὲν δαπάνη, ξένη δὲ μαθήσει τοὺς μετέφραζεν ἐνταυτῷ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ μὴν πρῶϊαν ὁ σφόδρα αὐτοῦ πατριώτης τῇ Πελοποννήσου ψ.θυρίζει λέξεις τινὰς εἰς τὸ δεξιὸν ὠτίον τοῦ Παλαμήδου καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τοῦ Γαρδικιώτου, τὴν μεσημβρίαν ὑπάγει δρομακίος εἰς τὴν Αὔλην καὶ τὸ ἐσπέρα· λαμβάνει χαρτοφυλάκιον ὑπουργοῦ· ἀντὶ δὲ τότε νὰ τείνῃ συμπιλιώτως χεῖρα πρὸς τὸν ἄλλον σφόδρα πατριώτην τῇ Στεριᾷ Ἑλλάδος· καὶ νὰ εἰπῇ πρὸς αὐτὸν μυστικῶς «ἐξ ἐγὼς ὑφ' ἁσματος εἴμεθα καὶ οἱ δύο... συγχώρει με τοὺς Φιλιππικοὺς μὲν» φωνάζει στεντορείως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως κατὰ τοῦ συναδελφοῦ του ὡς ἀρνησιθρήσκου καὶ τὸν κρημνίζει ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ἑδρας. Ἐν τούτοις ὑπουργεύων αὐτὸς κατατρέχει τὰ φῶτα, τὴν ὑπηρεσίαν, τοὺς Ἕλληνας τῆς μεγάλης Ἑλλάδος καὶ τοὺς φυγάδας τῆς μεγαθύμου Κεφαλληνίας, ὁ γὰρ αὐτοῦς, ἡ μαινομένη αὐτὴ καὶ διὰ τὸ Φρενοκομεῖον *Αἰαίδια*.

Λέγεται ὅτι, ὁπότε ὑβριστὴς τῆς Ἑλλάδος ἐπιστρέφων ὁ Μουσοῦρος ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως κατέπλεεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὁ κείμενος ἐκεῖ ὡς φύλαξ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης Ἀνδρέας Μισούλης ἐξέχυσεν ἀπὸ τῶν στέρνων του γογγυσμόν, ὅστις ἐκυμάτωσε τὰ πελάγη μέχρις Ἀθῶνος καὶ μέχρις Ἀλεξανδρείας· καὶ, ὁπότε μετὰ τὴν κάθαρσιν ἀκάθαρτος ὁ αὐτὸς Μουσοῦρος ἀναβαίνων εἰς Ἀθήνας δῆρχετο τὰ Μακρὰ Τείχη, ὁ κείμενος ἐκεῖ ἄλλος φύλαξ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς Γεώργιος Καραϊσκιος ἀνωρθώθη καὶ ἤρπασε τὴν μάχαιράν του, ὅλον δὲ τὸ ἐξ ἀθάπτων κρηνίων περὶ τὸν στρατάρχην πολεμικὸν συμβούλιον ἐπεσάλπισε καὶ συνεπαιάνυσεν. Ἀλλ' ἡ Αὐλὴ ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ ἀναισχυντίᾳ ὑπεδέχθη τὸν Μουσοῦρον αὐτόν, καὶ εἰς λαμπρὸν χορὸν συνωρχήθη μετ' αὐτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς αὐτὸν παρέδωκε τὸν δυστυχῆ Ναδέρην ζητήσαντα νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τῆς ὑπηρεσίας ἀπέβαλε τὸν Τισάμενον τολμήσαντα νὰ γράψῃ γνώμην ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους.

## ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Καὶ πῶς οἱ πολῖται, πῶς ὑπομένετε τὰ τοιαῦτα;

## ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἡ Αὐλὴ ἔχει διαχιλίους μαχαροφόρους καὶ ἀρχηγούς τούτων δύο πιστοὺς ὑπηρετάς της, τὸν Γαρδικιώτην καὶ τὸν Μαμούρην. Αὐτοὶ μετὰ χιλίων ἄλλων τακτικῶν κατέχουσι τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὰς πλησίον ἐπαρχίας, ἔτοιμοι νὰ εἰσπιδήσωσιν εἰς τὴν ἐστίαν παντός ἐλευθεροστόμου Ἑλλήνος. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἑλλάς κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον κοινοβουλευτικὴν ἔχει πολιτείαν, πραγματικῶς δὲ ὑπὸ στρατιωτικὴν εὐρίσκεται κατοχὴν.

## ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Ἀλλὰ πῶς δὲν ζήτεῖτε τὸν Νόμον τῆς πολιτοφυλακῆς; Διὰ τοῦ Νόμου τούτου θέλετε ὅλοι ὀπλοφορήσει, καὶ οἱ τρισχίλιοι στρατιῶται τῆς Αὐλῆς θέλουσιν ἀναδειχθῇ τόσοι μολύβδινοι στρατιωτίσκοι τῶν ἐν Ἀθήναις ἐργαστηρίων. Ὅταν εὐρεθῶσιν ἔνοπλοι αἱ ἐπαρχίαι ὅλαι, ὅταν φέρῃ ἕκαστος πολίτης εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὴν ψῆφον καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν σπάθην, τότε ἀληθῶς τὸ Σύνταγμα θέλει καταστῇ χαλινὸς τῆς Βασιλείας, τότε ἡ Ἑλλάς θέλει φανῇ καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν σεβαστὴ καὶ εἰς τὸ Γένος ἱκανὴ νὰ τὸ συνδράμῃ κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν του... Εἰς ποῖον Κράτος συνταγματικὸς Χάρτης διατηρεῖται χωρὶς πολιτοφυλακῆς; Οἱ Ἕλληνες, βλέπω, εἰμεθα ἔτι νήπια εἰς τὸ συνταγματικὸν Δίκαιον. Ἐὰν τὰ φρούρια προφυλάττωσι τὰς πόλεις ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν δορυκμητόρων, αἱ πολιτοφυλακαὶ διασώζουσι τοὺς λαοὺς ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν βασιλέων. Πῶς ἡ ἐν Ἀθήναις Ἀντιπολίτευσις δὲν ἐπελάβετο τοσοῦτον σπουδαίου θέματος;

## ΦΥΓΟΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ἡ Ἀντιπολίτευσις αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Ἀντιπολίτευσις τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ τῆς διπλωματίας. Ἀλλέως, ἤθελε στηρίζει ὅτε μὲν τὴν καταπίεσιν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ Ἀγγλικοῦ δανείου, ὅτε δὲ τὴν ἀτίμωσιν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Μουσούρου; Ἀλλέως, ἤθελε χειροκροτῆσαι, διὰ νὴ μὴν εἶπω τι πλεיותרον, εἰς τὴν κατὰ τὴν Φθιώτιδα εἰσβολὴν τῶν Ὀθωμανῶν;

Ἀσπάζομαι τὴν περὶ πολιτοφυλακῆς γνώμην σου ὡς σωτήριον, καὶ θέλω τὴν διακηρύξει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἀς διαλογισθῇ ὅτι οὔτε θρησκεία, οὔτε διάδοχος, οὔτε μεγάλη τις πράξις, ὡς ἡ πρόσκτησις τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου, συνδέει αὐτὸν μετὰ τοῦ ἔθνους, καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ τῆς θανῆς τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτου δι' αὐτὸν, ἄπειραν ἔτι νεανίαν, ἡ Ἑλλὰς ἀπεστερήθη τῆς μεγίστης τῶν τυχῶν· ἀς ἐννοήσῃ ὅτι ζῇ καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ λαοὶ θεωροῦσι τοὺς βασιλεῖς ὡς περιττούς· ἀς μάθῃ ὅτι, ἀναξ γενόμενος τῆς Ἑλλάδος, δύο ἀνέλαθεν ἀποστολάς, τὴν εὐνομίαν τῆς Ἑλλάδος ταύτης καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἄλλης, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τὴν μίαν οὐδὲ τὴν ἄλλην αὐτὸς ἐκπληροῖ, καὶ τέλος ὅτι δι' αὐτὸν τὸ ἔθνος ἀπώλεσεν εἴκοσιν ἐνιαυτούς καὶ κατεμαρῶνθη. Οἱ Ἕλληνες, ἂν καὶ κατεθραύσαμεν τὰς Ὀθωμανικὰς ἀλύσεις δημοκρατούμενοι, μετὰ τὴν ἀπόθεσιν ὅμως τῶν ὅπλων ἠθελήσαμεν νὰ μοναρχηθῶμεν· ἀλλ' ἠθελήσαμεν μονάρχην φίλον τῶν θεσμῶν τῆς Ἑλλάδος, μονάρχην ὑπέρμαχον τῆς ἐπεκτάσεώς της. Δὲν θέλει ὁ Ὄθων ν' ἀναφανῇ τοιοῦτος; Ἐμβάλλει τὴν Ἑλλάδα εἰς νέας δοκιμασίας...

Ἐγὼ τὸν ἐχαιρέτησα πρῶτος ἀνήλικον βασιλέα ἐλθόντα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεύθυνα παραινέσεις πρὸς αὐτὸν ὡς ὁ Ἰσοκράτης πρὸς τὸν Δημόνικον· ἐγὼ ὕστερον τὸν ἐπολέμησα πρῶτος μονάρχην δεσπόζοντα τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπήχθην εἰς τὸ δεσμητήριο· ἐγὼ πάλιν κατὰ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου ἐλιθοβολήθην ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδικουμένου, καὶ χθὲς ἔτι ἀντέκρουσα φίλους μου στρατηγούς ἐρχομένους μετὰ τῶν Ὀθωμανῶν νὰ τὸν ἐχθρονίσωσιν· ἐγὼ πάλιν καὶ σήμερον δὲν διστάζω νὰ ὑψώσω φωνὴν κατ' αὐτοῦ ἀδικοῦντος τοὺς Ἕλληνας· μαρτύρομαι δὲ τοὺς ζῶντας ἐνώπιον τῶν ἀπογόνων ὅτι ἐστήριξα ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀνέκαθεν τὴν Μοναρχίαν ὡς δυναμένην νὰ συγκαθίσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου μετὰ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὡς οὔσαν κέντρον ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλ' ὅτι προσβάλλω τέλος τὴν Μοναρχίαν αὐτὴν, ἀφ' οὗ τὴν εἶδα καταδυναστεύουσαν ἀμετατρέπτως τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα καὶ χωρίζουσαν ταύτην ἀπὸ τῆς δούλης· οὐδὲ δειλιῶ νὰ ἐπανέλθω αὐρίον εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ πῶ εἰς τὴν φυλακὴν τὸ κώνειον τοῦ Φωκίωνος... Ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐσχάτης τότε πνοῆς μου θέλω ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκχύσει πύρινα εἰς τὴν καρδίαν

τοῦ Ἑλλήνος, κεράνεια εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Βαυαροῦ τοιαῦτά τι-  
να ἔπη·

« Καὶ τὸ ἔθνος τὸ χθὲς τρέχον εἰς τὸν θάνατον ἡσύχως,  
Καὶ τὸ ἔθνος τὸ θερμαῖνον τῆς παλάμης του τὸ ψύχος  
Εἰς τὸ πῦρ τῶν καιομένων Ὀθωμανικῶν δικρότων,  
Καὶ τὸ ἔθνος τὸ μὲ κρότον  
Κατὰ τοῦ Σουλτάνου θραῦσαν τὸν σιδήρινόν του κρῖνον,  
Εἰς ζυγὸν σεσαθρωμένον μένει σήμερον ὑπεῖκον! ..

« Ἀπατρίε νὰ περιτρέχῃς πάντοτε τὸν κόσμον ὅλον,  
Νὰ καλῆσαι Ἰουδαῖος ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον πόλον,  
Ἕλληνα, ἂν τῶν παλαιῶν σου ἐπιλήσμων σὶ προγόνων  
Καὶ τῶν νέων σου ἀγώνων,  
Ἄνδρα ἐγκαταλείψῃς εἰς ἑνὸς θρασυδειλίαν  
Τὴν κτηθεῖσαν μὲ τοσαύτην δόξαν σου ἐλευθερίαν! »



## ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

ΕΚΑΘΗΜΗΝ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Ἀρείου Πάγου μόνος  
 Κ' ἔβλεπα ὅπως φέρεי ἀλλαγὰς ὁ γέρων Χρόνος,  
 Ὄταν τέσσαρες γυναῖκες, μίᾳ σπρώχνουσα τὴν ἄλλην,  
 Μὲ σπουδὴν εἰς τὰς Ἀθήνας ὄλαι τρέχουσαι μεγάλην,  
 Ἐσταμάτησαν . . . ὁ δίσκος τῆς σελήνης ὁ χρυσίζων

Καὶ ὁ καθαρὸς ὀρίζων

Μ' εἰδείξαν τὴν μέθην ὅλην τῶν ἀτάκτων τῶν ἡμερῶν,  
 Μ' εἰδείξαν τὰ πρόσωπά των . . .

Καὶ ἡ πρώτη μὲ βραγχὴν  
 Αὐτὰ ἔκραξε φωνήν·

- Τούρκισσα πρασινοφόρος, ἐν τοῦ Νεσερρόδου γράμμα
- Μὲ τὴν ἔνδοξον *Συνθήκην* ἦλθα φέρουσα συνάμα,
- Καὶ τὴν μέλλουσαν τοῦ ἔθνους τούτου Αὐτοκρατορίαν
- Εἰς στενὴν νὰ καταφέρω ἦλθα Δημογεροντίαν·
- Ἡ Αὐτοχθονία εἶμαι, τρέφομαι ἀπὸ τὸ χῶμα
- Κ' ἔχω τὸ χρυσοῦν τοῦ χρώμα·
- Ὅχι σεῖς αἱ τρεῖς! κάμμία ἐδῶ ἄλλη δὲν ἐμβαίνει,
- Καὶ ἄς γένη ὅ,τι γένη!
- Κ' ἡ δευτέρα μὲ βραγχὴν
- Αὐτὰ ἔκραξε φωνήν·

- Εἰς τῆς γῆς τοὺς κόλπους ὅλους μὲ τὴν θάλασσαν ἐμβαίνω
- Κι' ὅπου ἐμβῶ τὸ πᾶν πνίγω καὶ τὸν πάντα χρόνον μένω·
- Μὲ Συντάγματα Μαιτλάνδου, μ' Εὐαγγέλια Καλβίνου,
- Μὲ χρυσᾶς περὶ δανείου ἀπαιτήσεις Ἀλβερδίνου
- Ἔρχομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα θελούσα κ' ἐδῶ πρωτεῖα·
- Εἶμαι ἡ Ἀγγλοκρατία·
- Ὅχι σεῖς αἱ τρεῖς! κάμμία ἐδῶ ἄλλη δὲν ἐμβαίνει,
- Καὶ ἄς γένη ὅ,τι γένη!
- Καὶ ἡ τρίτη μὲ βραγχὴν
- Αὐτὰ ἔκραξε φωνήν·



- Ἄν μὲ δολοφόνον ἦλθ᾽ ἕϊρος ὑπὸ τὴν ματχάλην
- Καὶ λοξὸν τὸ βλέμμα τρέψω εἰς γωνίαν μίαν καὶ ἄλλην,
- Νέαν Τρίτην Σεπτεμβρίου θέλω, πλὴν κοκκινισμένην,
- Καὶ Σικελικὴν ἑσπέρην σκυωρῶ αἵματωμένην·
- Θέλω ἔξωσιν μονάρχου (α), φόνους καὶ λαίμοτομειᾶ,
- Καὶ καλοῦμαι Ἀναρχίαν·
- Ὅχι σεῖς αἱ τρεῖς! κάμμία ἐδῶ ἄλλη δὲν ἐμβαίνει,
- Καὶ ἄς γένη ὅ,τι γένη!
- Κ' ἡ τετάρτη μὲ βραγχνὴν
- Αὐτὰ ἐκραξε φωνήν·

- Ὅταν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν παρεστάθῃ τῶν μνημείων
- Γαυριῶν ὁ Ἀλαρεῖκος καὶ τὸ ῥόπαλόν του σείων
- Καὶ ἡ Ἀθηνᾶ κρατοῦσα τὴν Γοργόνειον ἀσπίδα
- Ἔδραμε νὰ προστατεύσῃ τῆς Σοφίας τὴν πατρίδα,
- Μ' αὐτὸν ἦλθ᾽ κατὰτρέγω καὶ λογίους καὶ Μουσεῖα·
- Εἶμαι ἡ Ἀπαιδευσία·
- Ὅχι σεῖς αἱ τρεῖς! κάμμία ἐδῶ ἄλλη δὲν ἐμβαίνει,
- Καὶ ἄς γένη ὅ,τι γένη!
- Ἀλλὰ ὅλαι μὲ βραγχνὴν
- Εἶπαν ἔπειτα φωνήν·

- Παρὰ δὲ αὐτὸ τὸ Κράτος σήμερον νὰ σπαρχθῶμεν,
- Κάλλιον αὐτὸ τὸ Κράτος μεταξὺ νὰ μοιρασθῶμεν·
- Ἡ χρυσότοξος ἑκάτῃ τὴν Ἀκρόπολιν φωτίζει
- Καὶ εἰς τ' ἀργυρᾷ πελάγῃ τὴν μορφὴν τῆς κατοπτρίζει·
- Αἱ αὐτόχθονές μας γλαῦκες ἐν ᾧ ψάλλουν εἰς Ἀθήνας,
- Ἀς συμπάλωμεν μ' ἐκείνας...
- Ἐλλὰς, πίνε μανδραγόραν! Ἐλλὰς, χοίμου! ὄψις, χεῖλη
- Σ' ἔγιναν ξηρὸν τριφύλλι...
- Κ' ἐγὼ τότε μὲ βραγχνὴν
- Αὐτὰ ἐκραξε φωνήν·

(α) Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος Φιλλαδίου δὲν ἠθέλησε ποτὲ, οὐδὲ θέλει σήμερον τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος. Ἐζήτησεν ἐσχάτως διὰ τῆς πειθοῦς καὶ ἤδη ζητεῖ διὰ τῆς συστάσεως πολιτοφυλακῆς νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν βασιλεῖα ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος διαγεγραμμένων ὁρίων του, καὶ πρὸς τοῦτο μόνον ἔπρεπε νὰ τείνωσιν αἱ προσπάθειαι ὅλαι τῆς Ἀγ-  
τι:πολιτεύσεως.

- « Μέγαιρι, πῶς εἰς τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς χοροπηδᾶτε ;
- Ἄσματα θανατηφόρα, Μέγαιραι, πῶς τραγουδᾶτε ;
- Ὡ μὲ δέρμα μαραιμένον ἄγριαι καὶ μαῦραι πλάσεις,
- Τέρτατα τοῦ Ἄδου εἴσθε, ἢ φανταστικαὶ ὁράσεις, ..
- Ἀλλὰ μία μὲ τὴν ἄλλην ἀδελφαὶ χεροσφιγμέναι

« Καὶ στενὰ φιλιωμέναι,

• Τὸ Σατανικὸν σας ἄσμα τραγουδᾶτε: *ὄψις, χεῖλη*

« *Σ' ἔγιναν ξηρὸν τριφύλλι. »*

Καὶ νὰ κράζω μὲ βραγχνὴν

Ἠκολούθησα φωνήν·

• Ἔως ποτε τῆς Ἑλλάδος αἷμα θέλετε βυζάνει

• Καὶ μὲ σάρκας τῆς τὸ μακρὸς τῶν ὀνύχων σας αὐξάνει ;

• Εἰς τὸ ἅγιόν μου τοῦτο βάντισμα ἐξαλειφθῆτε

• Καὶ εἰς τῶν Ταρτάρων ὅλαι τὸν πυθμένα βυθισθῆτε ! »

Εἶπα, κ' ἔγιναν ἐκ νέου ἐχθραὶ τέσσαρες αἱ φίλαι

Κ' ἐξεσχίσθησαν ὡς σκύλλαι ...

Δυστοχῆς Ἑλλάς, ἐξύπνα !.. ὅλα, ὄψις σου καὶ χεῖλη,

ἔγιναν ξηρὸν τριφύλλι...

Καὶ ἡ Μοῦσά μου βραγχνὴν

ἔλαβε κ' αὐτὴ φωνήν.



# ΑΙ ΗΝΤΕ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΠΟΧΑΙ.

Η βαθυσιγῶσα ἦτον ὥρα τῆς νυκτὸς ἐκείνη,  
Ὅτε ἀσκεπῇ τὴν πλάσιν ὁ Δημιουργὸς ἀφίνει  
Καὶ ὁ νοῦς εἰς τὴν τριγύρω ἡσυχίαν τῶν στοιχείων  
Συλλαμβάνει τινὰ λέξιν τῶν πολλῶν τῆς μυστηρίων,  
Ὅτε εἰς τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν κ' εἰς τὸν ὕπνον τῶν ἀνέμων  
Ἦλθεν ἔμπροσθεν τοῦ Βροῦτου ὁ παράδοξός του Δαίμων.  
Μεταξὺ τοιοῦτου σκότους  
Ἄγρυπνος, Δαϊμόνων εἶδα πέντε ὄψεις ἀλλοκήτους.

Μὲ τὸ δάκτυλον ὁ πρῶτος χεῖρ σφραγιστὰ ἐκράτει  
Καὶ εἰς τρέμοντα ἐδάφη ἀκροποδῆτι ἐπάτει·  
Νεκροῦ ἔφερε κρανίον εἰς τὴν περιχεφαλαίαν,  
Κ' ἐμβλημα ζωγραφισμένον εἰς λευκὸ χρυσόν σημαίαν  
Τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο εἶχε τὸ καίόμενον καὶ πάλιν  
Ἀπὸ τὴν θερμὴν του στάκτην κεφαλὴν ἐκφέρων ἄλλην,  
Κ' ἔκραξεν· «ὁ ταραξίας  
Δαίμων εἶμαι τῆς μεγάλης Φιλικῆς σας ἑταιρείας.»

Δεύτερος ἐφάνη ἄλλος μ' ἔνδυμα αἵματωμένον  
Καὶ συγχρόνως ἀπὸ σφαίρας τηλεβόλους τρυπημένον·  
Εἶχε πρόσωπον ὡς Αἴτνης ἐρυθρόπυρον κρατῆρα·  
Κλειῖθρα ἔσφιγγε φρουρίων εἰς τὴν ἀτρομόν του χεῖρα  
Καὶ ἀλογουράς Τουρκίας, νικηφόρα σύμβολά του,  
Καὶ τὴν σάλπιγγα ἐφύσα τοῦ ἀνηλεοῦς Θανάτου·  
Βλέμμα εἰς ἐμὲ καρφύσας  
Ἐκραξεν· «ὁ Δαίμων εἶμαι τῆς ἐπαναστάσεώς σας.»

Ἥλιος θολὸς ὁ τρίτος, ἥλιος χωρὶς ἀκτῖνας,  
 Ἄνεζήτει πλὴν ματαίως τὰς πλησίον του Ἀθήνας·  
 Εἶχεν ὡς τυφλὸς Οἰδίπους πλάνον καὶ τυφλὸν τὸ ἔθνος  
 Κ' ἐκαλύπτετο μὲ πῖλον εἰς φωτοσυστήρος σχῆμα·  
 Μὲ τὴν ὄψιν ἀπὸ λύπην καὶ θυμὸν συννεφωμένην,  
 Ἐβλασφήμει τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν γλῶσσάν του τὴν ξένην  
 Καὶ φωνάζων « εἴμ' ὁ Δαίμων  
 Ὁ τῆς Βαυαροκρατίας » ἔφρευγεν ὠχρὸς καὶ τρέμων.

Πέλεκυν τυράννομάχον μέχρις οὐρανοῦ ὑψόνων  
 Μὲ τὴν δύναμιν τῶν δύο σιδηρῶν του βραχιόνων,  
 Τέταρτος προσέβη ἄλλος καὶ εἰς δύο χωρισμένοι  
 Ἐπιπτον μεγάλοι θρόνοι ἀπ' αἰώνων ὠρθωμένοι·  
 Χύσας δὲ ἀπὸ τοῦ στόμα σμαραγδῆν κερκυνοδόλον,  
 Ἦτις ἔσεισε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ὁμοῦ πόλον,  
 « Ἐγὼ (εἶπεν), ἐγὼ σπάσας  
 Τὸν Βαυαρικὸν ζυγὸν σας ἔδωκα τὸ Σύνταγμα σας. »

Μὲ διάδῃμα Καيسάρων, μὲ Καيسάρων ἀλουργίδα  
 Καὶ μὲ πορφυροῦς καθόρους ὑψηλὸν τὸν πέμπτον εἶδα,  
 Καὶ τὰ πέπλα τῶν Λαθάρων καὶ τῆς Τύχης τὰ Πτυχία,  
 Ὅλα τῶν αὐτοκρατόρων Νέας Ῥώμης τὰ σημεῖα,  
 Ὑψωμένα ὑπεράνω ἀμαυρῶν ἡμισελήνων  
 Εἰς τὸ μέτωπόν του λάμπειν ἔχουναν γοργῶν ἀκτίνων,  
 Καὶ μὲ εἶπε· « τουρκοφθόρον  
 Φορῶ σπάθην· εἴμ' ὁ Δαίμων τῶν μελλόντων σας συνόρων. »

Καὶ μὲ εἶπεν· « εἶδες πέντε διαφόρους παραστάσεις,  
 « Καὶ εἰς ταύτας διαφόρους τῆς Ἑλλάδος πέντε φάσεις·  
 « Πᾶσα ἡ προηγηθεῖσα προετοίμασε τὴν ἄλλην,  
 « Καὶ τὸ ἔθνος σου θαδίζει σήμερον πρὸς τὴν μεγάλην·  
 « Εἰς τὰ σπάργαντα τὸ κῆρες, καὶ ἡ Μοῦσά σου προστάτις  
 « Ἀπεκοίμιζε τὸ θρέπος μὲ τὰ κελαδῆματά της·  
 « Ζῇ αὐτὸ, καὶ σὺ λυπεῖσαι;  
 « Ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν ἔφηβον, καὶ θορυβεῖσαι;

- Εἰς τὴν χώραν τῆς Ἑλλάδος ῥίζας ἤπλωσε βαθείας
- Τὸ ἀρωματῶδες δένδρον τῆς καλῆς Ἐλευθερίας,
- Ὅθεν ὁ Θεὸς ἐν κάρφῳ ν' ἀναδράξουν εἰς τὸ στόμα
- Εἶπεν εἰς τὰ κατοικοῦντα πετινὰ τὸ γλαυκὸν δῶμα
- Καὶ νὰ διατρέξουν ὅλα μὲ αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν
- Μέχρις Ἰστροῦ τὴν Εὐρώπην, μέχρι Γάγγου τὴν Ἀσίαν·
- Καθὼς ἔψαλλες τὸ πάλαι,
- Μὲ ἀηδονεῖους φθόγγους εἰς τὸ φύλλωμά του ψάλλε.

- Καθαρίζονται τὰ ἔθνη, ὡς τὸ νοθευθὲν χρυσίον,
- Διὰ τῶν πυρωνομένων σήμερον χωνευτηρίων
- Τῶν ἐπαναστάσεων των, καὶ ταράσσεται τὸ πρῶτον
- Ὁ ἀκούων τῆς μεγάλης ὑποκαύσεως τὸν κρότον,
- Ἐπειδὴ πολλαὶ εἰς ταύτην κυβερνήσεις, πολίτευται
- Καὶ χιλιετεῖς ἀνάκτων ἀφανίζονται οἰκίαι·
- Πλὴν προβαίνει διαλύον
- Τὸ πῦρ πάσας τὰς σκωρίας, πᾶν ἀλλότριον στοιχεῖον.

- Ἄν ἀκόμη τῆς Ἑλλάδος τὸ Βεζούβιον γογγύζῃ,
- Ἄν εἰς ὅλην καπνὸν μαῦρον τὴν Μεσόγειον σκορπίζῃ
- Καὶ ἀνθρώπους παλαμναίους ὡς πυροὺς ἐκρίπτῃ μύδρους,
- Εἰς αὐτῆς τὰς χώρας ὅμως τὰς τεφρώδεις καὶ ἀνδρούς
- Ἡ ἐκκένωσις του θέλει ἐπιχύσει εὐφορίαν,
- Σὺ δὲ θέλεις ἰδεῖ τότε εἰς ναμάτων πηγὴν κρύαν
- Αὐλοπαίζοντας ποιμένας
- Καὶ φαιδράς Ἀμρυλλίδας εἰς χορὸν χεροδεμένας. »



Τ Ε Λ Ο Σ .



ΕΛΛΑΣ



